

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UYKUSUZ

30 AĞUSTOS PERŞEMBE
SAYI: 2018/35 No: 574
5 TL. (KOV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 6 TL.

**İmam hatiplere ilgi olmamasına rağmen AKP ısrar ediyor:
3 imam hatip lisesinin olduğu Giresun'da, bir okul daha hülle yoluyla imam hatip lisesine çevrildi.
Daha önce yapılan açıklamalarda tarihi binanın 'Kent Müzesi'ne dönüştürüleceği söylenmişti.**

Tarım ve Gözleme Bakanı açıkladı

★ Türkiye'de her yıl ortalama 84 bin ton gözleme piştirdiğini söyleyen bakan, "Bu gözleme lerin %63'lük bir kısmını peynirli gözlemelerin, %21'lik kısmını patatesli olan oluşturdüğünü söyledi... Kıymalı gözleme nin sadece pazarın %3'ünü kapsadığını söyleyen bakan

"Onun içine koydukları kıymanın da ne olduğu belli değil" diye sözlerine devam etti... 2023'e kadar gözleme üretimini 200 bin ton, hatta 300 bin ton bandına çıkarmak istediklerini söyleyen tarım bakanı "Köylülerin geleceği buna bağlı... Tatile giderken, tatilden dönerken filan yol üzerinde geçtiğiniz köylerden gözleme yiyerek mücadeleye katkı sağlayın... Ağırca milli iğkımız ayrı değil, yayık ayrıdır, dedi."

Yerli Otomobil mümkün mü

★ "Araba icat edileli 200 sene oldu amk lan... Demek ki mümkün değil... Mümkün olsaydı bu saate ka dar yapıldı... Çok aşikar... Dünya Yontma taş devrinden, çalıt taş devrine geçti... Biz hala yerli taş yontabilir miyiz derdindeyiz... Yontamayız...," diyen tofaş genel müdürü, tatilini geçirmek için gittiği marmaris'te rus turistlerle sevisirken çekilen ve sosyal medyaya düşen fotoğraflarıyla ilgili de "Onlar rus değil, molodovalı" demekle yetindi...

Sosyal medya paylaşımlarından sonra polis takibine alınan müdürün, tofaşta çalışmadığı, ülke çikolata kaymakta satış sorumlusu olduğu belirlenince operasyon mali şubeye deva

redildi... Mali şubede işkenceye alınıp konuşturulan sözde tofaş müdürü ülke kaymaklı sorumlusu ifadesinde "Ama cim para biriktirip ama rikaya yerleşmekti... Ama biriktirdiğim parayı turistlerle yedim... Şimdi pişmanım... Keşke yerli turistlerle yeseydim parayı," diye pişmanlığını dile getirdi... Sonra biraz daha tokatlanarak göz dağı verilen sözde tofaşçı vurularak öldürüldü ve cesedi ibreti alem için şehir meydanında sallandırıldı... Vatandaşlar cesedi kah taşladı kah küfür etti... Kargalar ve akbabalar ölüyü didik didik etti... Yere düşen parçaları kedi köpek yedi...

Uzmanlar Sahte Silikona Karşı Vatandaşları Uyardı..

★ "Dünya kadar çekomastikle yapabiliyoruz bir çok şeyin, günümüzdeki teknolojiyle silikonla da mümkün olduğunu söyleyen uzmanlar, herhangi bir sızıntı vesaire durumunda, öncelikle silikon uygulanacak yeri kurutup temizlememiz gerektiği konusunda ısrarcı... Uzmanların bu ısrarlarını dikkate almayan bazı vatandaşlar

"Sızın... Alt katın sorunu, bana ne" diyorlar... Vatandaş zaten bodrum katta oturduğunu hatırlattığımızda da, "Yok... Planda öyle... Benim altıma iki kat kaçak indiler... İmar affını bekliyorlar" diyor... Şaşırtıyoruz... Başka bir vatandaş "Benim altıma komple yeni bina yaptılar... Minoza apartmanı, diyor... Dünyanın merkezi manzaralı olduğu için ısıtma sorunu yok" diyor...

Sanayi ve Kalkışma Müsteşarı Gelişmelerden Rahatsız

★ Kakam gelişiyor... Basıncı var... Bu ufak tefek osuruklarla kendini belli eder zaten... Bundan rahatsızım çünkü hanım arkadaşımın evinde yemekteyim su an... Benim bi lavabo kullanmam lazım" deyip, sis sabukluğunda kaka etmem lazım... Hızlıca ikınmalıyım... Tarih kitapları bundan "mükemmel sis" diye bahsetmeli...

Tatil dönüşü depresyonu üzerine tavsiyeler

★ Coğunuz tatilden döneli çok oldu... Hatta bazılarınız tatile bile gitmedi... Demek ki bu depresyonun tatille bir alakası yok... Fabrika ayarlarımızda var bizim depresyon... Bu tedavi edilmesi gereken bir şey değil... "Depresyon, olumsuzluğun yüküdür" diyor yunanlı filozof Karilyas... Asıl ismi kara İlyas olan bu Türk asıllı filozof, yaşadığı kasabada yunanlılar tarafından taşlanarak öldürülüyor... İşte Türkler ilk o zaman yunanlıların kendilerinden nefret ettiğini anlıyor ve gücümüze gidiyor... Bir kısırak başı gibi uzanmış anadolu ve önünde üzüm salkımı gibi duran yunanlılar arasındaki nefret tohumu böyle ekiliyor işte... Karilyasın ölümünden sonra yönetime old holdborn geliyor... Sarı...

Sünnet artık halka açık yerlerde yapılmayacak

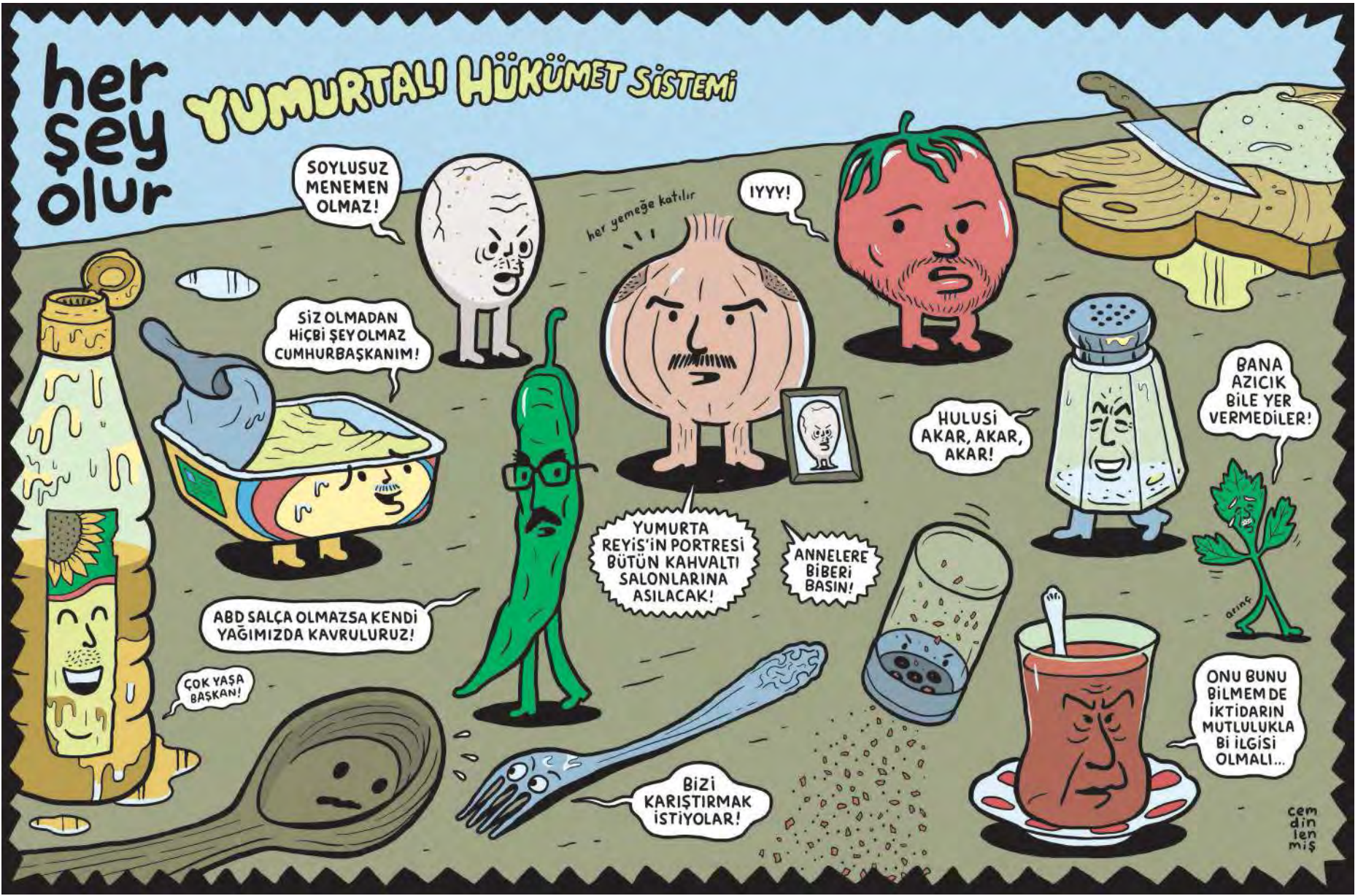
★ Bundan sonra belediyenin belirlediği yerlerde yapılacak olan sünnet kesimleri, uzmanlar tarafından kontrol edilecekler, uzmanlar tarafından kontrol edilecekler... Sünnet derileri Türk hava kurumuna bağışlanacak... Ama buzluğa koyup, kesimden sonra en az yarım saat içinde bağışlanması gerekiyor... Bu derilerin ucuca eklenerek, dünyanın en büyük yaşayan organik sünnet derisi haline getirileceği ve turistik bir değer olarak sergilenmesi arzulanıyor... Türkiye'de her sene 24 kilo sünnet derisi kesildiğini söyleyen yetkililer, 2023'e kadar bunun 80-100 kilobandına çıkarmak istediklerini söylüyorlar... Bazı vatandaşların ikinci kez sünnet olabileceğini söyleyen yetkililer "Her zaman kesecek bir parça bulunur" dediler...

Taksiciler Eylem Yaptı..

★ Düşük taksimetre ücretlerine tepki gösteren taksiciler, gösteri yaparak boğaz köprüsünü trafiğe kapattı... Boğaz köprüsünü tek yönlü trafiğe kapatan göstericiler, vatandaş önce "Darbe mi lan o?" diye taşlasa da kısa zamanda gerçek anlaşıldı ve ikinci şerit de kapatılarak bu yanlış anlamının önüne geçildi...

Ama yine de, trafiği engelledikleri için vatandaşın taşlamasından kurtulamayan taksiciler, her iki yönde de birer şeridi trafiğe açınca, tepkilerden yonde de birer şeridi trafiğe açınca, tepkilerden daha sonra Fatih Sultan biraz olsun kurtulabildiler... Daha sonra Fatih Sultan Mehmet ve Osman gazı köprüsünü sırayla trafiğe kapayan taksiciler, son olarak adanada'ki tarihi roma köprüsünü trafiğe kapayarak gösterilerine son verip tutuklandılar... Bunu takip eden saatlerde metrobüs şoförleri, taksi şoförlerini protesto için Çanakkale boğazını trafiğe kapadı... Gösteri sırasında boğularak ölen metrobüs şoförlerinin imdadında Çanakkale Bakanı koştı... Çanakkale boğaz köprüsünün henüz inşaa edilmediği konusunda metrobüs şoförlerini ikna eden bakanın konuşmasından sonra mikrofona gelen Ezhel, sevilen parçalarını seslendirdi... Kalabalık coştukça coştı... "Ay güneşden de güzel... Geceler, geceler, parçasını, "Yay-lalar, yay-lalar" parçasının müziğiyle okudular...

Sevgili Uykusuz okurları,

Bu yazıyı nasıl yazarsak yazalım netice çok değişmiyor. Uykusuz'u maalesef 5 lira yapmak zorunda kaldık. Bunun için biz de üzgünüz ama ya fiyatı 1 lira artıracaktık ya da dergiyi kapatacaktık.

Türkiye 1936 yılında kağıt üretmeye başlamıştı. Kendi kağıdımız vardı yani. Ama mevcut hükümet SEKA'nın kağıdının ithal kağıttan daha pahalı olduğunu ileri sürerek şirketi sattı. Dolayısıyla kağıdımız yok. İthal kağıdı da dövizle alabiliyoruz. Derginin basıldığı matbaa; mürekkebi de, matbaa makinelerini de, yedek parçasını da dövizle alıyor. Dergiyi bayiilere götüren kamyonlar, o kamyonlara koyulan mazot da dövizle alınıyor ve sonunda mâliyeti dün iki lirayken, bugün dört lira oluyor. Matbaalar da bizim gibi fiyatlarını belli bir seviyede tutmak için ellerinden geleni yapıyordur herhâlde ama onlar da bir noktadan sonra fiyatlarını katlamak zorunda kalıyor.

Haftaya derginin yeni sayısı için yeniden kâğıt almak zorundayız ve iki kat daha fazla ödememiz gerekecek. Daha önce dişimizden tırnağımızdan artırdık, derginin fiyatına zam yapmamaya çalıştık. Aldığımız telifleri düşürdük, daha küçük bir ofise geçtik, bu şartlarda çalışmak istemeyen arkadaşlarımıza "Dur gitme," diyemedik ama ancak buraya kadar dayanabildik. Ülkenin durumu da ortada. Nereye kadar devam edebiliriz bilmiyoruz. Desteğiniz olursa elimizden geleni yapmaya çalışacağız. Olmazsa da size güvenmeyiz.

Sevgiler, selamlar.
Uykusuz

KAC YILODU? FIRAT BUDACI

Yalçın Menteş, hesap makinesi kullanarak yaptığı hesaba göre 30 yılda 2 tanker içki içtiğini açıklayalı **10 yıl**,

TGRT haber spikeri, "Anu Yemen'dir / Güllü çemendir / Giden geliyor / Acep nedendir..." diyerek THY'nin yeni başladığı Yemen-Türkiye seferlerini haber vereli **13 yıl**,

AKP İzmir Büyükşehir Belediye Başkan adayı Taha Aksoy, kafasının hemen üzerinde, "İzmir daha iyisini hak ediyor!" yazan bir afişle seçim çalışmalarına başlayalı **14 yıl**,

CNN Türk muhabiri, kendisine Bağdat'taki son durumu soran Mehmet Ali Birand'a, "Maalesef bombardıman 15 dakika önce sona erdi," diyerek aksiyonlu haber sunmadığı için üzüntülerini bildireli **15 yıl**,

Tansu Çiller, iki eşi olan Salim Ensarioğlu'nu kadın ve aileden sorumlu devlet bakanı yapmak isteyeli **21 yıl**,

Sanat yaşamı boyunca Mozart'ın gölgesinde kalan Antonio Salieri ölüm döşeginde, "Yaşasın ikinciler!" diyeli **193 yıl olmuş**.

Çağla Şikel, "Bir ilişkiye başlamaya çalışıyorsun ve Acaba hayatımın sonuna kadar birlikte olacağım adam bu mu?" diyorsun. Yukarıdan bir haber geliyor 'Yok öyle bir şey. Uydurma' diyor," sözleriyle ilişki düzenini vahiy yoluyla sağladığını açıklayalı **12 yıl**,

İETT, "Biz insan taşıyoruz!" yazılı afişleri bütün otobüslerine asarak kesin bilgi vereli **14 yıl**,

Bursa'daki bir manavda sivribiber kalmadığını öğrenen Sezer Kırbıyıklı, "Bu nasıl manav!" diyerek domatesleri kurşunlayalı **15 yıl**,

Merhaba.

Biraz önce hayali kuzenim geldi yine eve. "Dün pek acayip bir olay yaşadım" dedi. "Ne yaşadın ki" dedim. "Beylerbeyi'nde yürüyordum öyle, karşıdan da bir motorla bir çift geliyor, erkek önde kız arkada, kız adama sarılmış, kız taş yalnız" dedi. "Ee" dedim, "ne kadar ki taş" dedim, "nasıl ki taş" dedim. "Taş'ın önde gideni" dedi. "Bacakları muhteşemdi" dedi. "Etek giymişti zaten" dedi. "Çok güzeldi" dedi. "Ee" dedim. "Ben de öyle yürüyordum işte" dedi. "Bir yandan da kıza bakıyordum" dedi. "Bir yandan da" dedim. "Ever" dedi, "bir yandan da". "Severim dürist insan" dedim. "Ne ağabey bakıyordum, bakmıyordum mu diyeydim" dedi. "Olur mu lan" dedim. "Ayrıca niye bakmayacakmışın" dedim. "Tabii ağabey niye bakmayacakmışın" dedi. "Tabii ki" dedim. "Ee" dedim. "Sonra ben öyle yoluma devam ediyordum, bir bakımdan bu motorlu lavuk yanımda durdu öyle" dedi. "Oha, olaylara bak" dedim. "Olaylara bak tabii ağabey" dedi. "Ee" dedim. "Kız da yanında, kız yakından daha da daşmış yalnız" dedi. "Daş mı" dedim. "Daş tabii" dedi. "Ee" dedim. "Lavuk başından çıkardı kaskını, hayırdır birader, ne baktın dedi bana" dedi. "Vay anasına" dedim. "Valla hanımefendiye baktım" dedi. "Çok güzel çünkü dedim" dedi. "Ne diyorsun lan sen dedi" dedi. "E güzel, ben ne yapabilirim dedim" dedi. "Saçları da güzel dedim" dedi. "Kask da takmadığı için rüzgarda ne güzel de uçuşuyor, sahi neden kask takmıyor ki acaba dedim" dedi. Seriya bağladı hayali kuzen, "dedim dedi"ler havalarda uçuşmaya başladı. Hikayede heyecan doruktaydı. "Ee" dedim. "Lavuk tabii bir şaşırdı, yalnız hızımı almıştım, bu defa kıza döndüm" dedi. "Bu adam her kimse, sevgiliniz ya da bir arkadaşınız, belki de ağabeyiniz, bir akrabanız, bu kişi sizi hiç sevmiyor, hiç değer vermiyor dedim" dedi. "Eğer size en ufak bir değer vermiş olsaydı kaskın onun başında değil, sizin başınızda olması gerekirdi, doğrusu ikinizin de başınızda kask olması ama tabii o konuya da hiç girmeyeyim şu an dedim" dedi. "İyi döşemişsin" dedim. "İyi döşedim tabii" dedi. "Ee" dedim. "Sonra lavuk ne diyon lan sen diyesiye, dedim yoluna git, sana hayatın boyunca unutamayacağın kadar kötü davranırım, git yoluna dedim" dedi. "Lavuk, la havle, başım belaya girecek durduk yere diyerek, boş atarak, bastı gitti sonra" dedi. "Kız da arkasında, kasksız, saçları dağılarak, eteği uçarak, ve kocaman yemyeşil gözleriyle bana doğru bakarak, kız da öyle gitti" dedi. "Oha, resmen aşk başlamış aranızda" dedim. "Net aşkı Alpay o" dedi. "Galiba o dünyanın en güzel kıızı, karakterime aşık oldu" dedi. "Çok ilginçmiş" dedim. "Normalde karaktersizsin ya sen" dedim. "Ne bileyim, bazen de damarım tutuyor işte, nolacaksa olsun noktasına geliyorum, işte o noktadan sonra bana ölümcül bir karizma geliyor" dedi. "Gelir mi gelir yemin ediyorum" dedim. "Öyle işte" dedi. "Kızı bir daha görsem, ki koskoca İstanbul'da çok zor, köşe bucak kaçırım kendisinden" dedi. "Çünkü beni biraz bile tanırsa, o kafasındaki ilüzyon uçar gider, uçması, ben öyle kalayım onun zihninde" dedi. "Bu da böyle bir aşk olsun madem" dedi. "Ağabey bu anlattığın çok başka türlü derin bir hikaye, gerçekten şu anda ne düşüneceğimi bilemiyorum" dedim. "Öyle işte" dedi. "Ama merak etme, yine gelirim, sana süper tırt bir hikaye anlatırım, içler dışlar çarpımı, total toplamda kendi içinde yine bir dengelenirim, o olur" dedi. "Kesin öyle bir şey olur" dedim. "Yoluma gideyim ben öyleyse" dedi. "Git tabii" dedim. Gitti. Sustum. İçimdeki boşluğa düştüm.

Biraz önce hayali kuzenim geldi yine eve. Şımarı ya, yüz buldu ya, hemen gelir. "Bak geçende de ne oldu" dedi. "Ne oldu ki" dedim. "Kadıköy'de Bahariye Caddesi'nde öyle çaycıda oturuyordum, çay içiyordum, öyle tek başıma, karşıma kırklı yaşlarında bir kadın oturdu, göğüs dekoltesi var, ben de baktım tabii" dedi. "E yani" dedim. "Baktım ama öyle şey gibi değil yani, bakmak zorunda olduğumuz kadar baktım" dedi. "Onun bir süresi var" dedim. "O süreyi aşmadıysan sorun yok" dedim. "Yok ağabey kesinlikle aşmadım" dedi. "Ee" dedim. "Sonra baktım kadın rahatsız oldu, üzerini başını topluyor, derhal kalktım oradan, başka bir yere oturdum" dedi. "Resmen olaylar olaylar" dedim. "Ne bileyim ağabey, öyle oldu işte" dedi. "Sonra işte aradan zaman geçti, ben öyle çay içiyordum, baktım tepemde kadın, yerinizden kalkmanıza gerek yoktu dedi" dedi. "Oha" dedim. "Vallahi öyle oldu" dedi. "Peki sen ne dedin" dedim. Ne diyeceğim, uydurdum o anda bir şeyler" dedi. "Ne dedin ki" dedim. "Bu nahiye biraz daha esiyor, o yüzden geldim buraya aslında dedim" dedi. "Nahiye mi" dedim. "Vallahi nahiye" dedi. "Ee" dedim. "Öyle olsun madem dedi kadın, ve bana doğru hafifçe eğildi, bütünü ne kadar memesi varsa tişörtünün yakasından doğru, yani o açıyı bilirsin, gözüme soktu, sonra da gülümsedi, ve gitti" dedi. "Hass.ktır, bu hikayede çok güzelmiş" dedim. Yazsana bunları" dedim. "Yazsam güzel olur aslında, bir konsept altında bir kitapta toplanmasa mesela" dedi. "Tabii ağabey" dedim. "Konsept olunca güzel oluyor" dedim. "E iyi öyleyse, gideyim ben" dedi. Gitti. Sustum. Sonra bir bardak soğuk çay koydum kendime. Sonra yine sustum.

Hoşça kal.

"laheyya"
8 Eylül Cumartesi / Kadıköy Bahane / Saat: 21.00 /
bilgi: 0216 345 54 49

FurkanÖzçoban

YİĞİT ÖZGÜR

yigit@comic.com

Kabadayılık enteresan. Yıllardır nerede kabadayılık bahsi açılrsa "Ah o eski zaman kabadayıları," diye bir özlem dalgası yayılıyor. Bunun başlıca sebeplerinden biri Yeşilçam'ın uydurduğu

o "eski zaman kabadayılarının" özellikleri. İnsanda doğal olarak geçmişe bir özlem oluyor hadi onu anladık da, kafası en iyi çalışan Yeşilçam yönetmenleri de o "eski zaman kabadayılarına" özlem temasını işlemiyor mu, içimden filmin yarısında çıkmak geliyor ama youtube'tan seyrettiğim için yarısında çıkmanın da bir anlamı olmuyor. Zaten sinema salonunda da filmi beğenmediysem çıkmam, niye çıkayım, keriz miyim? O kadar para vermişim, karanlık klimalı salon, mis gibi vurur kafayı uyurum. Sinema salonunda uyumanın keyfini de hiçbir şeye değişmem. Gündüz uykunuz varsa hiç düşünmeyin, dalın bir filme, dandikse daha da iyi, dikkatiniz dağılmaz, mışıl mışıl uyursunuz. Tabii matinerler devamlıysa sakın uyumayın mesuliyet kabul etmem.

Neyse kabadayılığa dönelim. Yeşilçam'a bakarsak bir zamanlar kabadayılar, zalimlerin korkulu rüyası, inatçı lekelerin düşmanı, mazlumları koruyan birer süper kahraman. Eşkıyalık için de var; it kopuk karakter hep baş tacı. Niye? Fakire yardım ediyor, zenginden alıp

fakire veriyorlar diye.

Tabii bu meselenin özünü kavrayamamaktan ileri geliyor. Yahu adam kabadayı, sektör olarak uyuşturucu, kumar, fuhuş gibi işlere girmiş bir şahıs. Evkafta memur olsa sabah dokuz akşam beş mesai yapan adam ne ara itlik kopukluk yapacak? Bu noktada bölgesel hakimiyet meselesi devreye giriyor. Her kabadayı meşruiyetini sağlamak için halkın gönlünü hoş tutmalı. Kabadayı yardımseverliği buradan gelir. Kaldı ki çorba dağıttığı, hesapta güvenliğini sağladığı bu mahalle halkı, aslını isterseniz kabadayının da insan kaynağıdır. Köşede kaçak sigara, eroin, esrar mı sattırılacak? E her gün çorba verdiği mahalleli ne güne duruyor? Bir cinayet mi işlendi? E bir zahmet korku salıp saygı gördüğü mahalleden suçu üstlenecek biri herhâlde bulunur artık. Zaten suç üstlenmek de erken emeklilik gibi bir şey, ailene düzenli bakılıyor, sen de yatıyorsun. (Bakılıyor ki daha sonra işlenecek suçları üstlenecek olanlar da özendirilsin, "Bu adamın işlediği cinayeti üstlenirsem aileme bakarlar," dedirtilsin. Reklam ve PR bütçesinde yeri var resmen.)

Yani demem o ki eski zamanlarda mazlumun dostu bir kabadayı da, eşkıya da yok. Hele hele zenginden alıp fakire vermek hiç yok. O zenginden alıp fakire verme işi basbayağı fakirin rüyasından ibaret. Keriz mi oğlum kabadayı zenginden alıp fakire versin. Hadi kabadayı keriz; zengin salak mı da kabadayıya para

verecek? Adam adı üzerinde zengin, öyle bir durum olursa gider başka kabadayı bulur yine kaptırmaz parasını. Yani kabadayı da zenginle gayet iyi anlaşır.

Ha bakın Kemal Sunal'ın, çoğu Keşanlı Ali Destanı varyasyonu olan ve mahalle halkını zengine karşı koruduğu ve kabadayı karikatürü çizdiği filmlerdeki Kemal Sunal'ın rakibi olan; yani mahalleliyi evinden barkından etmek için genelde müteahhitlerle özelle Malik Bey'lerle iş tutan kabadayılar ne gariptir ki gerçeğe en yakın kabadayı tipleridir. Yani kabadayılık denen müesseseyi en iyi anlatan filmler ne gariptir ki Kemal Sunal'ın absürd komedi filmleridir.

Bir de özellikle Amerikan sinemasından arak "Eroin işine girmek istemeyen mafya babası" modeli var ki akıl alır şey değil. Amerika'da uyuşturucuyla savaş kapsamında eroin falan gibi işlere giren insanların sadece kendilerinin değil ailelerinin de malına mülküne el konulduğu için o filmlerde adamlar eroin işine girmek istemiyor. Bizimkiler de maşallah pezevenklik yapıyorlar, kaçakçılığın bin türlüüne giriyorlar, milletten haraç topluyorlar, tonla cinayet işliyorlar ama iş uyuşturucuya gelince "Beyaz işinde yokuz!" Vay be! Helal olsun sana. Hadi Amerikan filminde RICO soruşturmasından korktukları için girmiyorlar, senin derdin nedir Yeşilçam mafyası? Pezevenklik yaptın, adam öldürdün, vergi kaçırdın, haraç topladın ama eroin satmadığın için muteber adam olacaksın da cennete gideceksin öyle mi? Ha benim abime.

"Bir bedeli var,
Çok büyük bir bedeli var,
Bir sözün veya bir
dokunuşun."
Sylvia Plath

● 1 Eylül öbür Dünyada Barış
Günü...

● Menemen soğansız, dünya Trump'sız
güzel...

● Amerikan üslerinin duruşundan hiç rahatsız olmayanlarla
Amerikan dolarının değışkenliğinden çok rahatsız olanlar,
aynı insanlar....

● "Kırım" ile "Soykırım" arasındaki farktan habersiz
siyaset uzmanları sadece bizde mi yoksa başka yerlerde de
mevcutlar mı?

● Hükümetler kapışsa da, Amerikan ve Türk halkları
birbirini anlar. İki tarafta da toplumun tam yarısının yaka
silktiği liderler var. Bunlar da geçer ya hu!

● "Kim, kiminle, nerede?" oyununda olmaz bu ha: Haluk
Levent, Karadeniz'de üç gün yüzen boğayı satın aldı!!!!

● Derya Köroğlu, yaşayan bir kültür hazinemizdir. Yandaş
gazete Sabah'ın saldırısı, ancak bu gerçeğin saldırısı olur.
İllallah be yancı!

YUNUS EMRE: İkiyüzlülükten en hazzetmeyen ve paraya
en önem vermeyen derviş şairin, en yüksek paramız olan
200 lirada resminin olması...

TERMOS: Çay tanrısı...

KESTANE AĞACI: Berlin, İkinci
Emperyalist Paylaşım Savaşı...
Amerikan uçaklarından biri
düşer şehre. Havaalanı iniş
hattının epey soluna, evin
tepesine, küttektek tam
ortasına düşmüştür un yüklü
uçak. Aylardan ocak. Sıcak
öylesine dehşetlidir ki, uçak
kalıntısı çok geçmeden ak
kor haline dönüşür. Altı kişi
ölmüştür. Sürüyle de yaralı.

Peki ertesi sabah ne
olmuştur? Uçağın düştüğü
evin bahçesindeki kestane
ağacı, çiçek açmıştır!
Sıcaktan! Evet, o sıcaktan
ağaç yapraklanmış,
tomurcuklar boy göstermiştir.
Kana ve una batmış yıkıntıların
ortasında yaşlı bir kestane ağacı,
çiçeklenmiştir... Sonradan eklendiği
hayatı, tabiatı ne sahiplendi be şu insan
evladı...

MACERA: Ne timsah avcısı ne zıpkınlı dalgıç ne de safari
erbabı. Hiçbiri, çocukken hindi tarafından kovalananın
yaşadığı heyecanı bilemez...

İNSAN FARKI: Şah, gün gelir, şahbaz olur ama kuş asla

kuşbaz olmaz...

DOSTOYEVSKİ: "Stephançikova Köyü" adlı romanında
yaşlı ve huysuz emekli general için şöyle diyor:
"O, herkese eşit davranan biriydi, hiç ayırım
yapmadan tümünü aşağılardı!" Önüne
gelene anlatıyorum, bu roman bir mizah
başyapıtı. Oyun olarak tasarlanmış.
Dostoyevski, paraya sıkışınca
tefrika olarak yayınlamış. Zor
adı nedeniyle diğer kitapları
kadar tanınmıyor. Bundan sonraki
baskılarına adı "Foma Fomiç"
olmalı bence Foma Fomiç, acayip
bir anti kahraman. Artık nasıl
tikindiyse yarım aydınlardan, anti
kahramanların halay başını yaratıp
yazmış Dostoyevski...

AYARLAYIN BUNLARI: Annelerinden
bariz daha çirkin kızlar, dernek
kursalar yeridir...

SİCİLİYA: İnadına gibi,
SİCİLİ en bozuk insanların bu
adadan çıkması...

DETAY: Bir işin profesörü ile
profesyoneli, apayrı kişiler...

SİNCAP: Sincap hayvanı, ana-babası
ölen yavruları evlat edinme yeteneğine
sahipmiş. Sizi gidi "Atilla Atalay'ın
pijleri" sizi! Pek çok yaşayın e mi?

BEŞLİ: Sinemanın As'larından biri,
bir papaz, kupa sahibi bir kız, bir mekanın valesi
ve bir takımın 10'uslu hayatta bir araya gelseler

Kamer Baba

ne para kazanırlar, bilmem. Ama pokerde çok para
kazanacakları kesin.

NEREYE KADAR: "Lacoste" markası, yıllar yılı timsahın
ekmeğini yedi; simge, sembol etti kendine. Pekî, timsahlar
için ne yaptı Lacoste? Veya Mimar Sinan Üniversitesi
bünyesinde baykuşların korunup, kollanması için bir
mesai var mı? Simgeleştirdiğin canlı için gaba harcama
gerekmez mi? Beşiktaş'ın kartallara, Galatasaray'ın
aslanlara, Fenerbahçe'nin kanaryalara vefa borcu yok mu?
Nasıl olsa sesleri çıkmıyor diye, bu hiç gündeme gelmez mi
sandydınız? Ateşleyn bakalım sembollere!

SÖZÜN BİTTİĞİ AN: "Bilmem yar kimi sever?!"

ÇAY: Arkadaşlarım taşındılar, evde eşya topluyorlardı.
"Yardım edilecek bir şey varsa" dedim, "O kişi valla
ben değilim" dedim. "Siz de yorulunuz, hadi çıkalım,
bi çay içelim" dedim. Yardım etmediğim gibi işlerini
de engelledim. Çıktık, Balat'ta, kahvede çay içtik...
(Muhabbet kuşları var o arkadaşlarımla, kuşlardan birinin
adı da Mülâyim.)

HARBİ: Şiddete karşıyım. Genellikle. Sadece çok arada
bir, "Barbie bebek bacağıyla" kıçına şöyle bir
kere vurasımın geldiği insan çıkıyor karşıma...

KAMER BABA: Tüm sinema tarihinin en yaşlı
oyuncusu olabilir. Çok eski filmde bile yaşlıydı.
Nur içinde yat Kamer Baba.

ŞARKI: "Şimdilik gururum bir yerde dursun /
Gideceğim ona, isterse kovsun" diye şarkı var.
Tam kime sesleniyorsun? Sesli mi düşünüyorsun?
Kararlı olmaya mı çalışıyorsun? Git, bi bakalım!

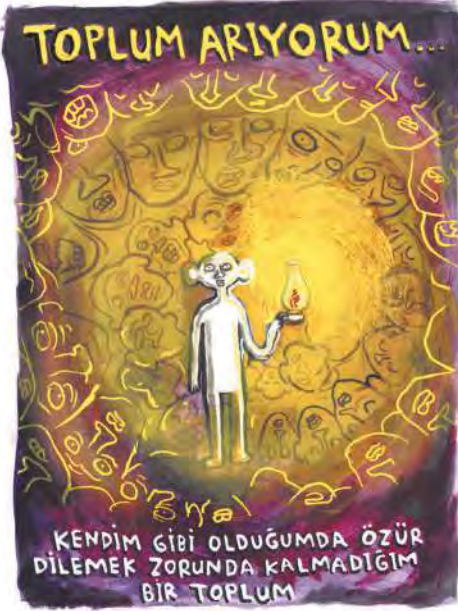
İNDİ BİNDİ: Nasıl yani, önce binilmiyor mu
lan?

Mustafa Satıcı

instagram.com/cemguventurk

CEM GÜVENTÜRK

*"kendimi
durduracak
değilim"*

Fırat Budacı

Sonuçta, baktıkça çirkinleşen bir çift ayakkabı aldım. Bu ilk değil, giydikçe "bu ne lan mukavva gibi" dediğim kotlarım, aldıktan hemen sonraki günlerde sadece evde giymekle cezalandırdığım tişörtlerim oldu. Fakat bu ayakkabı başka. Kendisi ilk bakışta belki standart görünebilir, ama bakmaya devam ettikçe sanki tüm hayatımın zevksizliği onda cisimleşiyormuş gibi bir hisse kapılıyorum. Ben nasıl aldım bu ayakkabıları? Daha net sorayım: Ben, nasıl kot kumaşından yapılmış bir çift ayakkabı aldım? Üstelik kot kumaşından yapılmış bölümü, daha koyu renkte lacivert bir kuşak çevreliyor. Ortadaki kot bölümle gündelik ihtiyacımı karşılarken, onu çevreleyen koyu kuşakla "işe de gilyir bu" sonucuna mı vardım? İki şeyi aynı anda arzulayınca sonuç genelde çirkindir. Beynimiz "hem o, hem de bu" düşüncesinin altından kalkamadığından hatalı sonuç verir. Bu ayakkabıyı bana alışveriş esnasında, bir iki dakikalığına güzel gösteren beynim kim bilir bana daha ne oyunlar oynuyor?

"Bak bu tişört güzelmış" diye düşünüyor

Bütün AVM'lerde şubesi olan bir mağazada satılan tişörtü orijinal sanıyor beynim. Sonuçta, bir zamanlar önünde "I'm İstanbul" yazan bir tişört bile giydirdi bana. Tüm İstanbul'a bir yaz boyunca "İstanbul benim" diye iddia ettim. Bir iki kere, aynı tişörtü giyerek İstanbul'un asıl kendileri olduğunu iddia eden insanlara rastlayınca biraz ayılır gibi oldumsa da, beynim bana yanlış tişörtler pazarlamaya devam etti. En sonunda yazısız tişört giymek konusunda anlaştık. Yazısız tişörtlerle iddiasız ve mutlu bir hayat sürerken, "Aynı renk tişörtten çok sayıda alalım" gibi bir düşünceye kapıldı beynim. Toplum içinde "Fırat hep mavi giyer" türü bir statüye ulaşmak istedi sanırım. Hatta, "Kış aylarında bile bu tişörtü giyelim, mantığı olmayan, ama insanlar arasında esenlik yaratan bir havaya bürünelim," diyerek

BEYNİM BENİ GIYDİRMEYE ÇALIŞIYOR

Beğenmediysen niye aldın, derler adama. Bunun net bir cevabı yok. İşletmeyi uzun süre meşgul etmenin baskısı olabilir. Bir anlık farklılık yanılgısı olabilir. Giyinmeyi bilen bir arkadaşın aldığına benziyor sanmış olabilirim. Aniden bastırın bir boş vermişlikle "sonuçta ayakkabı işte, bitir şu işi" düşüncesine kapılmış olabilirim vesaire vesaire.

değişik kararlar almaya çalıştı. Mavi tişörtü kişiliğimizin bir parçası yapmak istiyordu. Oysa vardığımız yer "Fırat hep aynı tişörtü giyiyor" oldu.

"Parfüm alamaz mıyız?" diye düşünüyor

Tenimle uyumlu bir parfüm bulalım istiyor beynim. Amacı ne, tam belli değil. Bu uğurda beni mağazalara sokup bileklerime bir sürü tester sıkıyor. Fazla püskürtme yaptığımdan halimi beğenmeyen satış görevlilerini başıma topluyor. "Siz nasıl bir şey arıyorsunuz?" diye soran satıcıya, "Bilmiyorum ki..." diye cevap vermek zorunda kalıyorum. Kokulardaki anlamsızlık şişeler boyu devam ediyor. Bileklerim, Antonio Banderas, David Beckham, Enrique İglesias, Tom Ford gibi ünlülerin yanı sıra, "macera", "sonsuzluk", "yenilmezlik" gibi kavramlarla doluyor. Kokular birbirine karışmasın diye bileklerimden yukarıya doğru ilerliyoruz. Bir süre sonra dirseklerime kadar kokmaya başlıyorum. Bu koku cümbüşünün içinde bir türlü kazananı açıklayamıyorum. "Antonio Banderas nasıl?" diye soruyorum satıcıya. "Odunsu," diyor. Sanki bir anlam kazanacakmış gibi Banderas'ı tekrar kokluyorum. Satıcı, "Siz tam olarak nasıl bir şey aradığınızı söyleyemezsiniz yardımcı olucam ama..." diyerek içice sıkıldığını belli ediyor. Bu sıkıntılı anlarda beynim ivice büzülerek görünmez oluyor. Tam olarak nasıl bir şey arıyorsun gerizekalı! Cevaplanmadıkça şiddetlenen sorular karşısında gittikçe zor durumda kalıyorum. Can havıyla "Tomorrow" isimli bir parfümü neredeyse omuz hizama sıkıp koklar koklamaz, "Bu olsun!" diyorum. Satıcı yüzünü buruşturarak yarınımı elimden alıyor: "Maalesef testleri var ama Tomorrow şu anda elimizde kalmadı..." Artık devam etmenin, "Peki Justin Bieber nasıl?" gibi hal hatır sorarak durumu idare etmenin bir anlamı yok. Ortam gerginlik kokmaya başlıyor. "Peki, neyse teşekkürler," diyorum en sonunda. Kafama kadar kokular içinde beynimsiz bir yaratık olarak mağazadan çıkıyorum.

"Güneş gözlüğü lazım ama Atasun değil" diye ısrar ediyor

Büyük optik mağazalarında satılan güneş gözlüklerini çok sıradan buluyor beynim. Kendini entelektüel sandığından, hafif bohem imalı, 68 ruhunu camlarından yansıtan, Gandhi'nin çıplak sırtını sıvazlayan, Troçki gibi anlamlı baktıran, Gramsci gibi acıları yansıtan, Lennon gibi baygın baktıran bir şeyler istiyor. Böyle bir optikçi bulmanın kolay olmadığını anlatamıyorum beynime. Her optikçinin vitrininde durup Kobraların, Terminatörlerin,

Matrixlerin, Elton Johnların, Tom Cruiselerin, Hangoverların, Bonoların arasında Gramsci aratıyor bana. Metin Milli bile var ama Gramsci yok. "En azından Katil Doğanlar gibi bir şeyler alsaydık," diye ısrar ediyor. Saçma sapan istekleri konusunda tam bir psikopatı oynuyor.

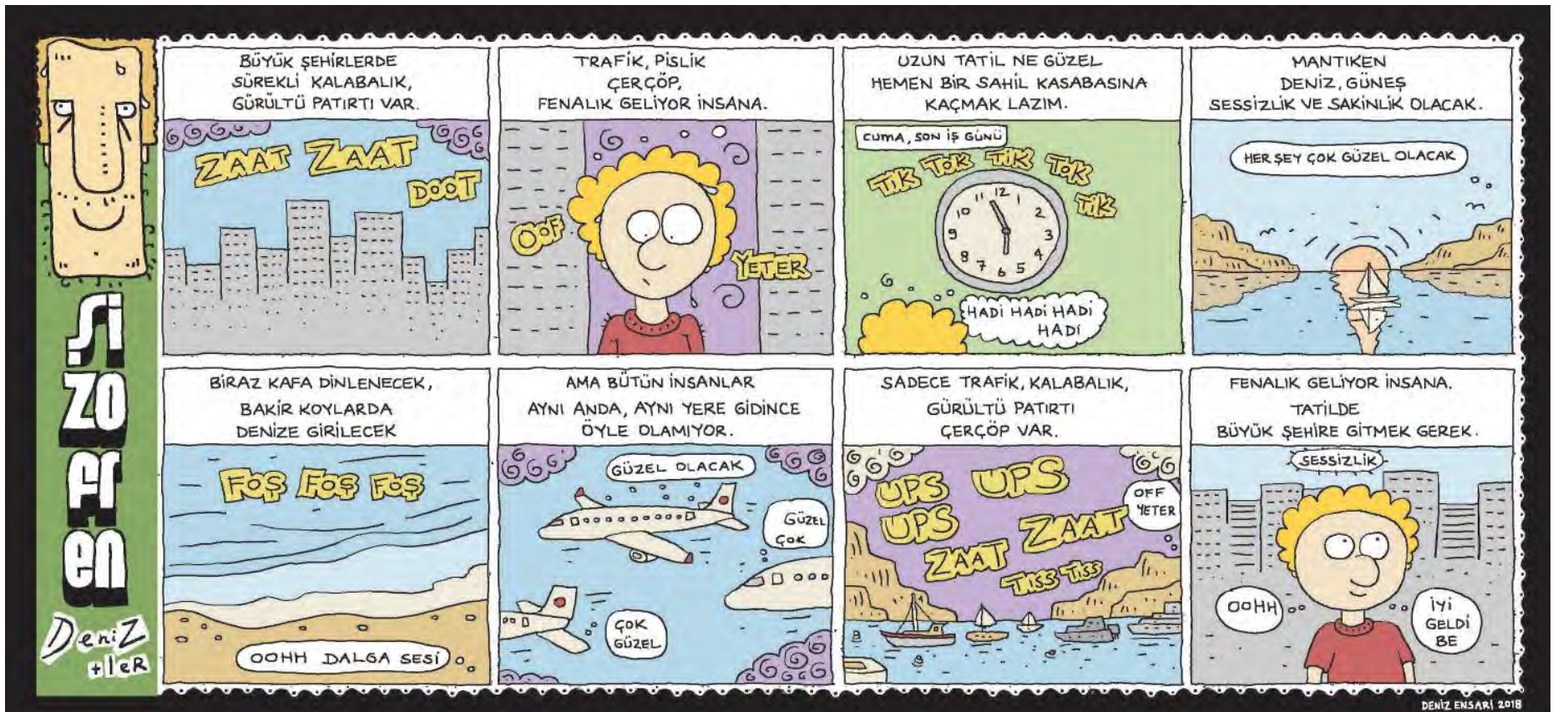
Değişik bir saat takalım istiyor

Turuncu kayışlı olsun, diyor beynim. Turuncu kayışlı insana modern bir hava kattığına inanıyor. Ergenliği çok silik geçtiğinden doksanların koleji havasını yeniden yaşatmak istiyor. Baskette faul atışı sırasında ayak uçlarını birbirine çevirip dizden yaylanan ve topu çemberden deliksiz geçirdikten sonra geri geri koşan o kolejli çocukları unutamıyor. Bronz bir kolda turuncu kayışlı bir saatin bir çok sorunumuzu çözeceğine, kendimize olan güvenimizi artıracığına, ellerimizi kullanırken şimdikinden daha estetik hareketler sergileyebileceğimize inanıyor. Mesela turuncu kayışlı bir saatimiz olursa spor ayakkabımızın bağcıklarını daha net, daha sağlam hareketlerle bağlayabilmisiz. Ya da metrodaki tutamaçları sol elimizle kavradığımızda etrafa çok hoş bir görüntü verebilmisiz. En saçma iddiası da, yurtdışına çıkarken aksi bir görevliye pasaportu sol elimizle uzatırsak,

turuncu kayış yüzünden bilinçaltına modernlik algısı işleyen görevli damgayı daha hızlı vururmuş... Turuncu bir kayışla sınırları kaldıran böylesine hastalıklı bir beynin ihtiyaçlarına cevap vermek ne kadar doğru olur bilemiyorum. Turuncu kayışlı saat takarsak tümünden yitmekten korkuyorum.

"Artık kimse bu boxerlardan giymiyor" diye haykırıyor

Üniversitede taktığımız kasketlerden ders almadı beynim. "Kasket eskidi artık, Fidel şapkası gibi birşey mi taksak?" diyor. "Ya bir dur artık!" diye bağıriyorum. "O zaman şu şort gibi olan boxerları atalım, vücudu saranlardan alalım," diye konu değiştiriyor. Boxer mağazada denenmediğinden internetin başına oturuyor beni. Tam sıklığı an, "3 tanesi 59.99 kaçmaz!" diye haykırıyor. Alıyorum. Sipariş ulaştığında, "Bir dene bakalım nasılmış," diye bastırıyor. Bileğimdeki turuncu kayışlı kol saati hariç tamamen soyunup yeni boxerımı giyiyorum. Aynada vücudumu izlettiriyor bana beynim. Bu boxerla vücudumun geri kalanına bakmadan seks yapmak istiyor. Bedenle değil boxerla seks yapılır sanıyor. Boxerlı halimle Katil Doğanlar gözlüğümü de taktiriyor. Bir de böyle bakıyoruz aynada kendimize. Görüntü baya hoşuna gidiyor. İçice delirdi; aynanın önünde duran Banderas'ı da sıkırtıp bu görüntüye odunsu bir hava katıyor. Gülümsetiyor beni beynim, gerçekten işler tıkırında sanıyor. Biraz daha izin veriyorum beni seyretmesine. Sonra küfredip duşa giriyorum. Buz gibi suyu kafama tutuyorum.

İnternette sipariş verilen

Gelen

Oh, bu hayırsız dereler! / Oh, kavgalı akrabalarım! / Kim ne yapmış, kim ne demiş? / Bir bira verin içeyim... / Demek öyle olmuş, demek öyle demiş. / Hem de düğününde mi demiş? / Peki gelin ne demiş? / Bir bira verin içeyim... / Gelin de bir şey demiş / Babası da bir şey demiş / Oh, bu hayırsız ağaçlar! / Bir bira verin içeyim...

Bu benim zamanında gittiğim bir kır düğünüyle ilgili yazdığım epik bir şiir. Ne çimen, ne dere, ne arada "benlik bir şey var mı acaba?" diye kendini gösteren sincaplar insanlığı bir arada kardeşçe yaşamaya ikna edememişti. Oysa sincapa bir bakar mısın? Ablası... Birisi ordövr tabağında zeytinyağı mı bırakmış, onu mu yemeye çalışıyor bu sincap? Bir bakar mısın şu sincaba? Aslında zeytinyağı yememesi lazım, onun sindirim sistemi kaldırmaz büyük ihtimalle ama bir bakar mısın şunun ağzının şekline? Yağdan ıslanmış, dolmanın pirinçleri ağzına yapışmış. En azından şu hayvanın ağzının şeklinin hatırına, bugünlük de olsa akrabalarımızla bile iyi geçinemeyiz miyiz? Hayır mı diyorsun?

"Hayır," dedi cici gelin, "makul olmak, teslim olmaktır. Teslim olmak, yaşamamaktır. Onun yerine gel ben sana bir hikaye anlatayım." Anlat tabi. Ama önce bir bira verin içeyim. Bugün benim en mutlu günüm, sizin de yanınızda olmanızı isterim diyerek beni ormanın derinliklerine doğru tuzakladın; usta bir avcının ala geyiği kah kovalayarak, kah yemleyerek namlunun ucuna koymasına gibi bu tesise getirdin beni. Şimdi ben nereye kaçayım? En azından bir bira verin içeyim.

"Sen" dedi cici gelin, "zayıfsın. Kavga döverim kaçarken kendini de geride bırakmışsın. Oysa toplumu bir plaj gibi düşün, göz alabildiğine uzanan ve kaliteli müzik çalan bir plaj." Plajı güzel bir şey olarak düşünüyordun. Ne güneşlenirim, ne plaj isterim. Denize gireceksem iskeleden girer, iskeleden çıkarım. Ama en ufak bir şey söylersem "en mutlu günüm" diye itiraz edeceğim için bir şey demedim. "Plajı plaj yapan kumdur... Peki kum nedir? Zamanında kırılmış, parçalanmış cam değil mi? Cam kırılıyor, önce tabi üzülyürsün ah tabağım kırıldı, ah en sevdiğim kupamı diye. Sonra o cam kırıkları doğada dönüşüyor ve beyaz kumlu bir sahil şeridine dönüşüyor. Giriş parası alıyorlar ama giriş parası da almasalar herkes girer yani rahat edemezsin."

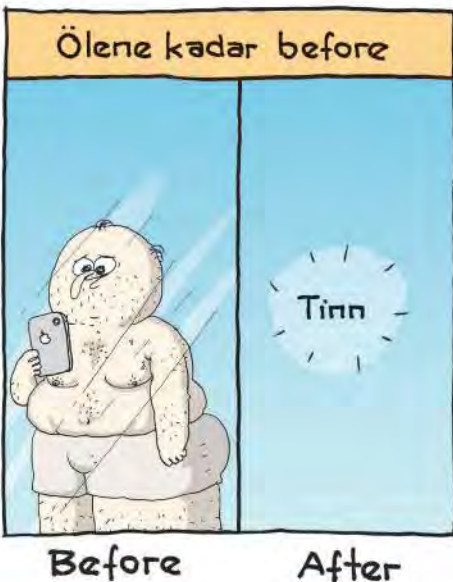
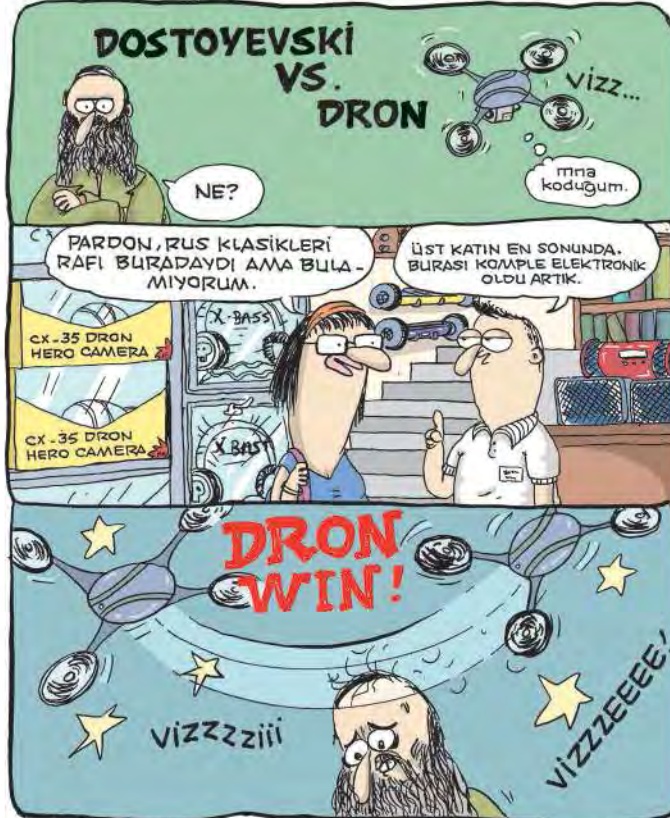
Cici gelin düğünden önce çok üzülüyordu için arkadaşları ona sakinleştirici içirmişti. Şimdi ise en mutlu günü olduğu için saatlerdir pembe şarap içiyordu. İlacın mavisikle şarabın pembesi birleşmişti, gelinin rengi hafif menekşe rengine çalışıyordu. Zihni yoğun trafik içinde hareket halinde bir halk otobüsü gibiydi. Eğer yakalamak istiyorsan az da olsa çaba sarf etmen, yürüyen trafikle birlikte koşman gerekiyordu. Belki tökezleyip araba altında kalacak, hayatının geri kalanını tekerlekli sandalyeye mahkum yaşayacaksın, belki otobüsü yakalayıp evine gidecek, bir gün daha pantolonu çıkartıp alt eşofmanı giymenin keyfini tadacaksın. Ben böyle heyecanlar için yaşıyorum. Ama önce bana bir bira verin içeyim. Servis inanılmaz yavaş.

Yani diyorsun ki, toplum iyi plaj gibidir, herkesi içeri alırsan o plajın değeri bozulur, o yüzden topluma kimi alıp almayaçağımızı iyi ayarlamalıyız? Mı diyorsun? Öyle diyorsan, gizli ırkçılık barajının kapaklarını açıtsan, en azından bir göz kırpalırsın, bir işaret verebilirsin. Çünkü benim de ingilizler hakkında belirtmek istediğim bir iki fikrim olabilir. Bir işaretin yeter. Ne o öyle ingilizler?

"HAYIR!" dedi cici gelin, "anlamıyorsun! Kumdan bahsediyorum, en güzel kumdan. Camı kırmaya kıyamazsan kum olmaz, kalbi kırmaya kıyamazsan toplum olmaz. Akraban senin kalbini kırarak, sen akrabanın kalbini kırarak, aileler birbirini kırarak, ülkeler birbirine laflar söyleyecek, savaşlar çıkacak, bombalara atılacak. Camdan kalpler bir bir kırılacak, önce cam kırıkları elimizi ayağımızı kesecekler ama sonra zamanın dalgalarıyla aşınıp en kaliteli kuma dönecekler. İşte geleceğin en kaliteli plajları bu kaliteli kum üzerinde yükselecek! Anladın mı şimdi?" Anlamıyorum. Bir bira verin içeyim.

Peki ne yapalım? Bile isteye kavgaya mı çıkartalım? İnsanlar çok afedersiniz içtikleri soda şişelerini plajda yere atıyorlar, o camlar plaj olacak diye görmezden mi gezelim? "SİRF PARASIVAR DİYE SÜRİYELİYİ İRAKLİYİ PLAJA ALIRSAN ÖYLE OLUR! BUNLAR İYİ GÜNLERİMİZ! İLERİDE HAŞEMASIZ ALMAYACAKLAR BİZİ PLAJLARA" diye bağırıyor cici gelin. Eninde sonunda konunun ingilizlere geleceğini biliyordum. Bana bir bira verin.

AFRİKALI POPOSU İÇİN GÜNDE 50 SQUAT.

"Bahar geçer/ Dallarda kuşlar ağlar/ Yaş dolar gözlerine balıkların"

Matsuo Basho (1644/1694/Japonya)

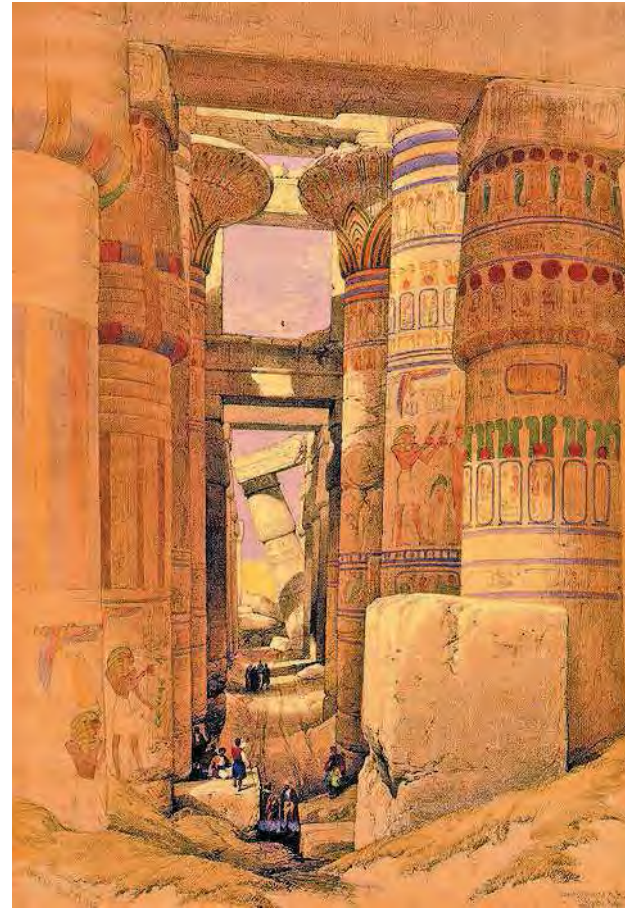
ŞEHİR (BUĞULAMA)

Gece, geç bir vakit. Kıpır kıpır yoğun bir nem buharının içinde ağır ağır pişen şehir. Kesif nem. (Antalya) Ben, "Perde-i zulmet" çekili odamda ağdalı bir karanlığın ortasında öylece (bir Rembrandt karakterini epey andırır bir vaziyette) oturuyorum. (bütün tablolarında karanlıklara gark olmuş ortamları resmetmiş olur hazret-zıfiri siyah fon üzerinde kapkara elbiseler, kara şapkalar giymiş bir amca, gölgesi bile yok; olamıyor; fon kuzgun karası-) Dört gündür elektriklerim kesik sevgili okur. Kesmişler. İnsan bayram üstü elektrik keser mi? ("Dışarda bayram, bayram bize mahrem" / A.M. Dranas) Telefonun bitmek üzere olan şarjının rahatsız edici imdat sirenleri. "Hemen şarja tak beni" diyor. Olsa. "İnternette ödeseniz bile açılmaz, dört gün bekleyeceksiniz, pazartesiye kadar" diyor telefondaki kız. "Nasıl olur" diyorum, "elektrik herhangi bir hizmet değil ki; hayati sonuçları olabilir, solunum cihazına, başka tıbbi cihazlara bağlı olabilir insanlar, ödenmiş elektrik nasıl açılmaz, hele hele bu kadar sıcak, nemli bir şehirde" Boşa konuşuyorum. Uzun uzun anlatıyorum kıza. Elektriksiz bıraktığı yetmezmiş gibi ipince bir çizgi şeklinde kalmış, zor vakitlere sakladığım son şarjımı da bitiriyor "vahşi kapitalizm". "Tamam" diyip kapatıyorum. Neyse becerdim. "Sizin için yardımcı olabileceğim başka bir konu var mı" diyor. "Yok" diyorum. Kız naapsın o da işçi. Sanki şirketin ceo'suyla konuşur gibi "şirketin sorumlulukları"nın hepsini ayrıntılı bir şekilde... Keşke anlatmasaydım. Ama işte insan zıvanadan çıkıyor; şuur muur; akıl izan kalmıyor ki. Kız onları bir yetkiliye söyler mi acaba? Sırf bir nöbetçi açma kapama elemanına ilave para vermesin diye yapmayacağı şey yok şirketin. Ceplerinden bir lira fazla çıkmasın. Hep onlar kazansın. Herneyse. Karanlık çağlar. Herkesle birlikte, semtte elektrik gitmesi"ne de hiç benzemiyor yalnız. O hepbirden "Aa" diye bağışan koro. Hoş olsa da ("Elle gelen düğün bayram") "semtin elektriğinin tümünden gitmesi"nden; ondan çok çok daha da kolay bir yanı da var. Varmış yani. Bu kişisel kesintinin. Bir yanıla kat kat daha kolay o diğerinden; Niye? Hiç olmazsa" gelme umudu" yok. Elektriğin. Hiç yok. O beklenti. Biliyorsun gelmeyecek. Kafan rahat. O; ha geldi ha gelecek beklentisi. O umut. O vaat. Her an gelebilirlik. O çok rahatsız edici. İnsanın içi içini yer. Dayanamazsın. Eğer bir müşkül'ün giderilme ihtimali varsa çok çok daha fazla acı çekersin. Herneyse kesiyorum derin mevzular.

Basho

İnsanın kan dolaşımından sonra, içinde bulunduğu evin kablolarındaki elektriğin dolaşımı da ikinci sırada imiş. Meğer. Meğer o hale gelmişiz. "Karanlık'tan öğrendiğim bir sürü şeyden en mühimi bu oldu. Mutfaktaki pişirme falan hep elektrikliydi, ketil metil. En önemlisi çay. İkinci dünya savaşında İngiliz tanklarının içinde çay yapmak için gerekli ekipmanlar mevcut oluyormuş. (düşünün koca Nazi ordusuyla savaşıyorlar) Haklılar. Aynı kafadayım. Çay olmadan hiç bişey olmaz. Ne savaş ne barış. (neyse ki hallettim o işi) Çeşit çeşit icatlara açık bir hale geldim. Eski Mısırlıların kral mezarlarının o kat kat altında, derinlerdeki labirentimsi dehlizlere, karşılıklı aynalarla yansita yansita "güneş ışığı" taşımaları gibi (duvarlar

"Karnak Tapınağı" (İskoç ressam David Roberts 1796-1864)

silme resimlerle dolu, o kadar ressam çalışmış, hiç ateş, duman, is zine rastlanmamış-görmek nasip oldu o resimleri-) karanlık banyoya balkondaki güneşi aktarmayı düşünmedim değil. O şekil. Çok da abartmış olmayayım. Körfez savaşının hemen ardından kaçıp üst katımıza taşınmış o Iraklı aile; kırk beş dereceyi aşkın sıcakta "sadece günde iki saat elektrik verebiliyorlar" demişti. Bağdat'lıydı. Ne klima ne buzdolabı kullanabilirsin. Yaşlılar ve hasta akrabaları falan orada kalmış. Onları bu hale getirenler, kendi ülkelerinin bütün zamanlarında tek bir kere olmuş bir kesinti için bir sürü filmler yaptılar. Kendi canları kıymetli. (Saddam'a

törenle Detroit şehrinin anahtarını vermişlerdi) Saldırdıkları aynı Saddam. Herneyse, korkunç mevzular.

O filmlerden biri; bir kara film, çok güzeldi yalnız. (keşke sadece film yapsalar) Bir eski film bu; siyah beyaz. Aklımda kalmış. Gökdelende ışıklar birden

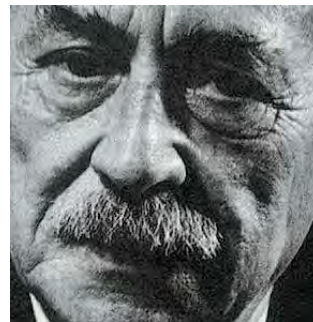
gidiyor, karanlıkta biri öldürülüyordu falan filan. İnsanlar karanlığın içinde merdivenlerden inerlerken (asansör çalışmıyor tabii) Kadın şöyle diyordu yanındaki tanımadığı adama; (mealen, aklımda kaldığına) "İnsanlar karanlıkta, daha önce akıllarına bile gelmeyen, yapmaya hiçbir zaman cesaret edemeyecekleri şeyler yaparlar" İlginç bir tesbit.

Peki karanlık beni bozdu mu?

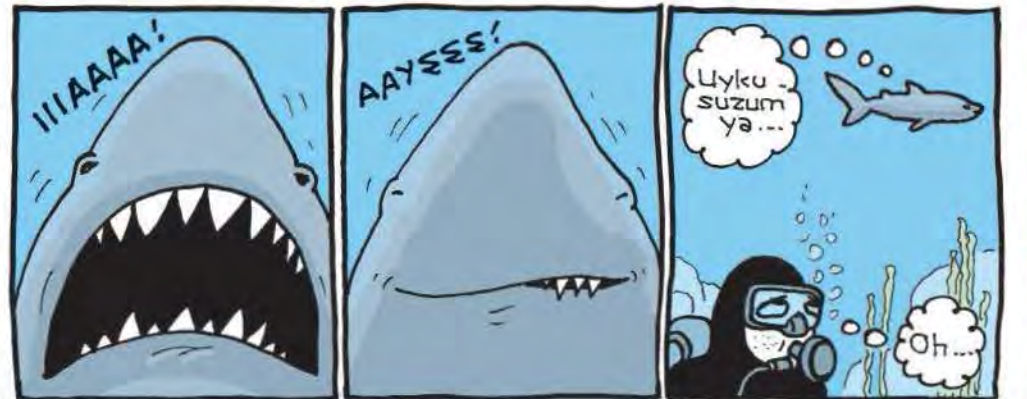
Hayır. Farklı bir şey yapmadım.

Aynı şekilde karanlığın ortasında ööle (mal mal) oturuyorum...

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

Ahmet Muhip Dırnas 1909-1980

Bitmeyen tadilat

Bu satırları alt katta 3 haftadır bitmeyen tadilatın tam üzerinde yazıyorum. Şu anda balkonu plastik doğrama ile kapatıyorlar. Moda'da 12 yıldır aynı binada oturunca ister istemez apartmandaki komşularımız da aramızdan ayrılıyor.

@kaansezyum

Moda'da yaşayanlar genelde eskiden beri burada oturduğu için, şu binada kaldığım 10 yıl boyunca 3 tane çok sevdiğim komşumuzu yitirdik. Hepsisi de harika insanlardı, hepsinin de mekanı cennet olsun.

Alt kattaki teyze de gidince bir gece dairesi bir süre satılık olarak kaldı. Yaklaşık 3 ay sonra daire satıldı. Şimdi yeni sahibi Moda'da güzel bir yerde ev aldığı için evin içini de güzel bir hale getirmeye çalışıyor. Tabii normal hayatı olan insanlar için tadilat çok da endişelenecek bir durum değil. 6'da bitiyor, yani işe filan gidiyorsanız, sıkıntı yok. Ama üst katta yazarlık yapmaya çalışıyorsanız iş bambaşka boyutlara varıyor. Bazen matkap sesinde kafamın içi sütlaç gibi oluyor. Evde kendimi "Bi daha bana gürültü mürültü diye gelirlerse küfür ederim" filan diye bağıyorum. Şu güne kadar hiçbir komşum da "Kaan Bey, kafamız şişti, müziği kısar mısınız?" diye

gelmedi bana. Ses sevmiyorum zaten. Ama bundan sonra işlerin rengi değişecek. Bir benim mi başım kel? Belki biliyorsunuzdur 81 senesinden beri davul çalıyorum. Bateristim yani. Allah'a çok şükür güzel de davul setim var. Bundan sonra kuracağım seti salona, vurdukça vuracağım. Geceleri de, özellikle hafta sonları eve ne kadar it kopuk, serseri, badici, halterci, krosfitçi, metalci, rakçı arkadaşım var dolduracağım, sabaha kadar kafalarını şişireceğim...

Biliyorum bunları yapmayacağım ama 3. haftasını dolduran taktak ve matkap sesleri yüzünden gözlerim yuvalarında başka bir açıyla dönüyor artık. Ses ve gürültü ve inşaat İstanbul'un bize en çirkin armağanı. Kadıköy de şimdi bu armağandan bolca yararlanıyor.

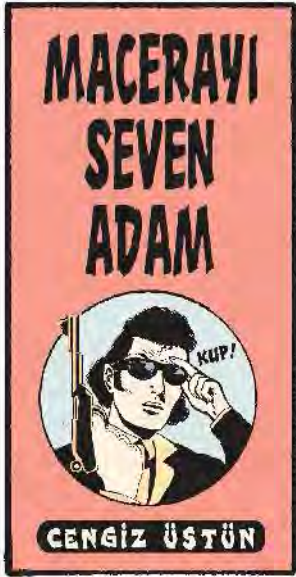
Özellikle Bağdat Caddesi bölgesi, neredeyse 100 metrede 4-5 mega inşaat görülen, dev bir şantiyeye dönüşmüş durumda. Artık şehir içinde hafriyat ya da beton kamyonları kazalara bile karışıyor. Nefes diye ciğerlerimize beton tozu çekiyoruz çok şükür. Sabredeceğim, geçecek... Bakalım alt kattaki gürültüler daha kaç gün sürecek.

Ayıptır söylemesi yıllar önce bala g*te (cepten para çıkmadan) Amerika'ya gittiğimde bir kuş görmüştüm. Ama ne kuş. Kuş araba alarmlarını, motor seslerini ve

otoban gürültüsünü taklit edebiliyordu. Neredeyse şu aralar o Amerikalı kuş gibi oldum. Mesela çok güzel HILTİ taklidi yapabiliyorum. Beton matkabını da bir yere kadar gerçeği kadar iyi taklit edebiliyorum. Benim için kuş sesi artık matkap sesi haline geldi. Şansına apartmanın bulunduğu muhitte tanıdık kuşlar var. Şimdi alt kattaki gürültüden artık camımın önüne kadar gelmiyorlar ama aksam gündelik tadilat gürültüsü bitince yine benimle birlikte olurlar. Elimi uzatıyorum, elimden yiyorlar ekmeği, peyniri. Matkaba sinirlenip, kuş arkadaşlarımla sakinleşiyorum. Şu anda galiba harç karıyorlar. "Fırrssh fırrssh" diye sesler geliyor.

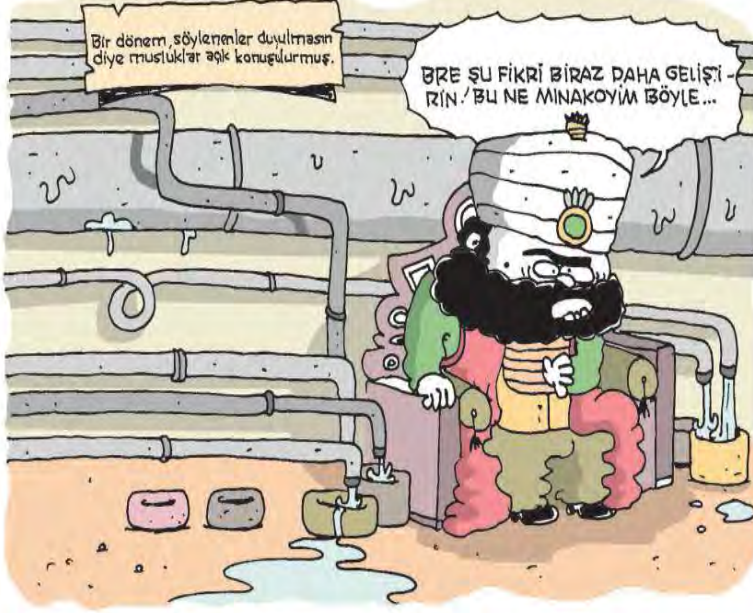
Aslında şehirde çoğu yerde saygının azaldığından bahsedecektim. Gençken Taksim'de barlarda çaldıktan sonra gece 4 gibi eve dönmek için Kadıköy dolmuşuna binerdik. O zamanlar eski Amerikan arabalarından devşirme dolmuşlar vardı. Rahat değillerdi, sıkıştı ama kimse kimseye laf etmezdi. O saatte bile. Herkes birbirine saygı duyardı. Yanınıza hayat kadını da oturabilir, arkanızda feci sarhoş bir abi de olabiliirdi ama kimse kimseye kötü bile bakmazdı. Sarhoş utangaç bir şekilde dilini toplayarak cüzdanını uzatır "Şundan bir kişi alabilir misiniz?" derdi. Gece geç saatlerde hayat kadınları, hayat adamları, hayat abileri ve ablaları hep birlikte dolmuşa biner evlerine dönerdi. Şoförler de ilginç bir biçimde müşterilerine saygılıydı... Şimdi ise toplaşılıp UBER şoförü dövülüyor. Zaman değişiyor, hayat iyice değişiyor demek ki.

Büyük şehirler büyüdükçe ilk saygı yok oluyor sanki. Onu da belki bir sonraki yazıda anlatırım. Sevgiler.

BARBAROS ALTUĞ

Google Trends

**4'lü set
yeni sayısı
HAFTAYA
BAYİLERDE!**

ÇIKTI!

**Daha fazla ürün için
www.uykusuzdukkkan.com.tr**

**uykusuz
dukkkan**

**GAZETE
BAYİLERİNDE,
MARKETLERDE,
TÜM TÜRKİYE'DE**

Haftalık Mizah Dergisi | 30 AĞUSTOS 2018 | Sayı: 574
Haftalık Yayın Süreli Yayıncı
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin
Kaligrafi: Şevki Sayışman Satış Sorumlusu: Selami Yamak
Adres: Asmalimescit Mah. Asmalimescit Sok. No: 29/4 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619
Baskı: İleri Haber Ajansı A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 33 33
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: Yurtiçi: 220 TL Amerika: 120\$ Avrupa: 80€ Uzakdoğu: 120\$
IBAN Numaralarımız:

(Alic: Mirekkep basın) TL: TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 USD: TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 EUR: TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39

ORTAM
En telmaşa adam

SÖNMEZ KARAKURT
sonmezkarakurt@gmail.com

YALNIZ
DEĞİLSİNİZ!

özet:

GEYSU'NUN KIRALADIĞI ARABAYLA TATİLE; ASSOS'A DOĞRU
SABAHIN KÖR VAKTİNDE YOLA ÇIKMIŞLARDIR

TRAKYA ÜZERİNDEN GELİBOLU İSTİKAMETİNDEYİZ

SPOTİFY'DAN Bİ SENİN Bİ BENİM İSTEDİĞİM
PARÇALARI ÇALALIM ORTAM. İLK BEN, EZGİNİN
GÜNLÜĞÜ "BEKLİYORUM GELMİYORSUN"

İKİ DAKKA SOL ŞERİTTEN GİTMEYEGÖR HEMMEN Bİ
YAVUŞAK SURAT ARABA AZRAİL GİBİ DİBİNE DAYA-
NIVERİR, HAZMEDEMEZ BABASININ MALİ ŞERİTTE
KENDİNDEN DAHA DÜŞÜK ARABAYI

KISMETSE HAFTAA PANSİYONDAYIZ HACIBABA

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>